

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/54/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120450107
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6120450107.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 3821/5, 851 02 Bratislava-Petržalka, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. D. X, XXX XX E., zastúpenému: Centrum správnej pomoci Košice, Tomášikova 147/3, 040 01 Košice-Sever, IČO: 51 847 124, o zaplatenie 10.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 20. apríla 2022 č. k. 15Csp/63/2021-163, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 20. apríla 2022 č. k. 15Csp/63/2021-163 (napadnutý rozsudok) žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 11.12.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia 10.000 eur s 6,69 % ročnými úrokmi od 29.08.2015 do zaplatenia a s 5 % ročnými úrokmi z omeškania od 29.08.2015 do zaplatenia. Svoju žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca (Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004) uzavrel so žalovaným ako dlžníkom dňa 14.04.2011 Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom-spotrebiteľskom úvere. Žalovaný porušil zmluvne dohodnuté povinnosti v dôsledku ktorej skutočnosti právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 25.10.2013 odstúpil od zmluvy a požadoval okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný uznal svoj záväzok voči jeho právnenému predchodcovi čo do dôvodu a výšky a to dňa 04.09.2015. Následne došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu a žalovaný po postúpení pohľadávky vykonal čiastočné úhrady svojho dlhu tak, že v dňoch 12.06.2017, 14.07.2017 a 15.08.2017 uhradil po 50 eur. Žalobca uviedol, že si na základe dispozičného práva uplatňuje nárok len na časť postúpenej istiny.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 18.04.2011 uzavrel právny predchodca žalobcu ako veriteľ so F. B. ako dlžníčkou a žalovaným ako spoludlžníkom zmluvu o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru pod číslom 2881960 2 02 vo výške 13.000 eur. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa medziúver

mal zúčtovať bez osobitnej dohody s nasparenou sumou na účte stavebného sporenia na stavebný úver pod číslom 2881960 5 01 vo výške cca 8.128,59 eur. Úroková sadzba medziúveru fixná pre 1. rok bola 3,69 % p.a., úroková sadzba medziúveru fixná pre 2. - 5. rok bola 6,69 % p.a., RPMN 6,86 %, priemerná RPMN 20,35 %. Výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru pre 1. rok bola 39,98 eur, splatnosť splátok z medziúveru bola mesačne vždy k 1. dňu mesiaca v počte 203 splátok. Úroková sadzba úroku z omeškania z omeškaných splátok medziúveru bola 5 % nad dohodnutú úrokovú sadzbu pre úroky z medziúveru. Úroková sadzba úroku z omeškania po odstúpení od zmluvy bola 8,69 % p.a. Úroková sadzba stavebného úveru fixná na celú dobu trvania stavebného úveru bola 4,7 % p.a. RPMN stavebného úveru bola 5,36 %, priemerná hodnota RPMN bola 20,35 %, výška mesačnej splátky vrátane úrokov stavebného úveru bola 94,58 eur. Splatnosť splátok stavebného úveru bola mesačne vždy k 1. dňu mesiaca, počet splátok istiny stavebného úveru bol 107. Úroková sadzba úroku z omeškania z omeškaných splátok stavebného úveru bola 3 % nad dohodnutú úrokovú sadzbu pre úroky zo stavebného úveru. Úroková sadzba úroku z omeškania po odstúpení od zmluvy bola 7,7 % p.a. Doba trvania medziúveru/stavebného úveru v rokoch bola 25,82 a konečná splatnosť medziúveru/stavebného úveru bola do 28.02.2037.

4. Listom zo dňa 20.09.2013 vyzval právny predchodca žalobcu F. B. na úhradu omeškaných splátok pred odstúpením najneskôr do 30.09.2013, ktorých výška vrátane riadnej mesačnej splátky za aktuálny mesiac predstavovala 110,50 eur na účte stavebného sporenia a 362,40 eur na účte medziúveru. Zároveň upozornil menovanú, že v prípade nesplnenia uvedenej požiadavky bude veriteľ oprávnený postupovať v zmysle článku XIX., bod 3. Všeobecných podmienok pre fyzické osoby. Identický list adresovaný žalovanému žalobca nepredložil. Listom zo dňa 25.10.2013 adresovaným žalovanému právny predchodca žalobcu odstúpil od Zmluvy o stavebnom sporení č. 2881960 5 01 a Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. 2881960 2 02 s odôvodnením, že neuhradil zročné splátky, a to ani v poskytnutej dodatočnej lehote, zostáva v omeškaní na účte stavebného sporenia s viac ako dvoma vkladmi po dobu dlhšiu ako 2 mesiace a na účte mimoriadneho medziúveru s viac ako dvoma splátkami. Nakoľko bolo voči dlžníkovi F. B. započatá nútená exekúcia naplnil sa ďalší dôvod na odstúpenie od úverovej zmluvy. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov v lehote 7 dní od doručenia predmetného listu, ktorých výška ku dňu 25.10.2013 predstavovala 14.068,89 eura. Uvedená zásielka sa vrátila právnenému predchodcovi žalobcu nedoručená s tým, že jej adresát je neznámy.

5. Listom zo dňa 28.08.2015 adresovaným F. B. zaslal právny predchodca žalobcu poslednú výzvu na zaplatenie - pokus o mimosúdnu dohodu a ponúkol jej možnosť uhradiť svoj dlh formou splátok. Podmienkou na to, aby veriteľ pristúpil k rokovaniu o možnosti uvedený dlh splácať, bolo zaslanie podpísaného originálu uznania dlhu, ktorý veriteľ zaslal spolu s týmto listom. Listom zo dňa 28.08.2015 označeným ako dohoda o zaplatení záväzku v splátkach právny predchodca žalobcu oznámil F. B., že v súvislosti so Zmluvou o medziúvere č. 2881960 2 02 eviduje jej dlh voči nemu vo výške 16.942,50 eura. Na základe jej žiadosti jej oznámil, že súhlasí so splatením uvedeného dlhu formou pravidelných mesačných splátok vo výške 50 eur mesačne. Jednotlivé splátky boli splatné vždy do 25. dňa v mesiaci a dátum splatnosti prvej splátky bol do 25.09.2015. Identický list adresovaný žalovanému žalobca nepredložil. Dňa 04.09.2015 v písomnom uznaní dlhu F. B. a žalovaný ako dlžníci vyhlásili, že v celom rozsahu uznávajú svoj dlh, čo do dôvodu i výšky, vyčíslený ku dňu 28.08.2015 vo výške 16.942,45 eur vrátane príslušenstva, ktorým je 6,69 % ročný úrok zo sumy 13.000 eur od 29.08.2015 do zaplatenia a 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 14.095,47 eur od 29.08.2015 do zaplatenia ako svoj pravý a splatný záväzok voči právnenému predchodcovi žalobcu, vzniknutý zo Zmluvy o medziúvere č. 2881960 2 02 a stavebnom - spotrebiteľskom úvere č. 2881960 5 01 zo dňa 28.04.2011. Dlžníci vyhlásili, že sú si vedomí v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že sa uznávajú dlh premlčí za 10 rokov odo dňa, kedy k uznaniu došlo. Žalovaný potvrdil, že na tejto listine je jeho podpis.

6. Následne právny predchodca žalobcu ako postupca uzavrel so žalovaným ako postupníkom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 20/2017 zo dňa 05.04.2017. Podľa prílohy k zmluve bola predmetom postúpenia aj pohľadávka voči žalovanému. Listom zo dňa 04.04.2017 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01.04.2017 postúpil žalobcovi ako postupníkovi svoju pohľadávku z medziúveru č. 2881960 2 02 voči dlžníkovi F. B. v celkovej výške 18.117,77 eura s príslušenstvom. Doklad o doručení resp. doručovaní predmetného oznámenia žalobca nepredložil. Zástupca žalobcu listom zo dňa 02.11.2020 adresovaným žalovanému pokusom o zmier vyzval žalovaného na splnenie povinnosti uhradiť najneskôr do 12.11.2020 žalobcovi

dĺžnú sumu vo výške 22.033,60 eur, ktorá pozostávala z neuhradeného úveru vo výške 13.295,47 eura, zo zákonného/zmluvného úroku 4.065,83 eura, z riadneho úroku 2.579,88 eura a z úroku z omeškania vo výške 2.092,42 eura. Doručenie predmetnej zásielky žalobca preukazoval kópiou podacieho hárku EPH 216607108, keď uvedenú zásielku podal na pošte dňa 03.11.2020 pod podacím číslom RF015292319SK.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 489, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, 3 písm. d/, § 9 ods. 2, § 24 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase vzniku zmluvy (od 01.01.2011 do 30.11.2011), § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinného od 01.02.2017 do 30.06.2017 t. j. v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu) a dospel k záveru, že v danej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu. Žalobca aktívnu legitímáciu v spore preukazoval rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok a tiež výzvou špecifikovanou, ktorou vtedajšiu manželku žalovaného vyzval právny predchodca žalobcu na uhradenie dĺžných splátok v celkovej výške 472,90 eura (110,50 eura + 362,40 eura) s upozornením na možnosť odstúpenia od zmluvy. Žalobca žiadnym spôsobom adresovanie a doručenie resp. doručovanie predmetnej listiny žalovanému nepreukázal a ani v tejto súvislosti nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Žalobca potvrdil, že nedisponuje obdobnou výzvou na úhradu omeškaných splátok, ktorú jeho právny predchodca datoval dňom 20.09.2013 a ktorá by bola adresovaná žalovanému. Žalobca nepredložil ani výzvu a ani žiadnym spôsobom nepreukázal jej adresovanie a doručenie resp. doručovanie žalovanému a ani v tejto súvislosti nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Žalobca potvrdil, že nemieni doložiť do spisu žiadne ďalšie listiny, ktoré v predmetnej veci realizoval jeho predchodca, alebo samotný žalobca. Skutočnosť, že žalovaný písomne uznal svoj dlh voči právnemu predchodcovi žalobcu nič na veci nemení, pretože pri postúpení pohľadávky bolo povinnosťou právneho predchodcu žalobcu postupovať zákonom predpísaným spôsobom. Vzhľadom na skutočnosť, že takýto postup právneho predchodcu žalobcu pred postúpením pohľadávky nebol preukázaný, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanom prípade nedošlo k relevantnému postúpeniu pohľadávky, pretože predmetná pohľadávka nebola spôsobilá na postúpenie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, splnenie ktorých podmienok je nevyhnutné pre postúpenie pohľadávky. Žalobca v spore nepreukázal, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, žalobca nevstúpil do práv veriteľa, žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom v dôsledku ktorej skutočnosti bolo potrebné jeho žalobu zamietnuť.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania priznal vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania bude podľa § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, rozhodnuté samostatným uznesením.

9. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca, žiadal ho zmeniť tak, že súd vyhovie žalobe alebo rozsudok zrušíť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že sa nestotožňuje s tým, že súd prvej inštancie odstúpil od zmluvy podľa ust. § 48 ods. 1 zákona č. 40/1964 OZ s vyhlásením splatnosti pohľadávky (ust. § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ), resp. ak podmienil zmluvne dohodnutú možnosť odstúpiť od zmluvy s omeškaním dĺžníka, upraveným v dotknutých ustanoveniach OZ vo vzťahu k plneniu v splátkach. Poukázal na čl. VII bod 1, čl. VIII. Bod 5, bod 7 zmluvy o medziúvere a stavebnom – spotrebiteľskom úvere uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., F. B. a žalovaným zo dňa 14.04.2011, podľa ktorého veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité splatenie medziúveru a stavebného úveru vrátane príslušenstva, ak nastane niektorá zo skutočností uvedených v čl. XIX. Všeobecných podmienok. V prípade odstúpenia od úverovej zmluvy je veriteľom oprávnený odstúpiť súčasne aj od zmluvy o stavebnom sporení, ktorá je základom pre poskytnutie úveru. Podľa čl. VIII. Bod 5 Zmluvy odstúpením od tejto zmluvy nezaniká záväzok dĺžníka, prípadne ručiteľa splatiť pohľadávku veriteľa vrátane jej príslušenstva. Ďalej uviedol, že v predmetnej veci nebolo sporné dojednanie zmluvných strán o možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti ako aj odstúpenia od zmluvy v prípade, ak dôjde k omeškaniu so splácaním splátok stavebného sporiteľa po dobu dlhšiu než dve splátky alebo jednu

splátkou dlhšie ako 3 mesiace (čl. XIX bod 2. písm. a) Všeobecných obchodných podmienok), alebo ak sa začne nútená exekúcia na hnutelný alebo nehnuteľný majetok (čl. XIX bod 2. písm. d) Všeobecných obchodných podmienok). V predmetnej veci nebola sporná skutočnosť, že k omeškaniu so splácaním splátok došlo, ako aj to, že voči F. B. začala nútená exekúcia a bol daný dohodnutý dôvod pre odstúpenie od zmluvy. Preukázal doručenie odstúpenia od Zmluvy žalovanému.

10. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že právna teória dôsledne rozlišuje medzi odstúpením od zmluvy a vyhlásením splatnosti pohľadávky. Právo odstúpiť od zmluvy je tvorivé subjektívne právo účastníka zmluvy, ktoré má oporu buď v zmluve, alebo v zákone. Odstúpením od zmluvy ako jednostranným právnym úkonom prejavuje účastník zmluvy vôľu nebyť viazaný zmluvou. Z uvedeného dôvodu sa dôvodné odstúpenie od zmluvy nepovažuje v súkromnom práve za porušenie zmluvnej povinnosti, ale za výkon subjektívneho práva (R 27/2002), ktoré spôsobuje zánik samotného záväzkového vzťahu, a tým aj práv a povinností, ktoré sú s týmto vzťahom spojené. Na rozdiel od vyhlásenia splatnosti podľa ust. § 565 OZ, podľa ktorého veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené (t. j. vyhlásiť splatnosť), v prípade odstúpenia od zmluvy tak veriteľ môže urobiť (najmä) vtedy, ak sa na nejakom konkrétnom porušení zmluvnej povinnosti s dlžníkom obojstranne dohodol, že mu vzniká právo na odstúpenie od zmluvy. V konaní nebolo sporné, že došlo k naplneniu podmienky, pre ktorú veriteľ môže od zmluvy odstúpiť, a síce, že na F. B. ako spoludlžníka bola vedená exekúcia počas trvania zmluvného vzťahu. Veriteľovi tak vznikol právny dôvod, pre ktorý mohol bez ďalšieho odstúpiť od zmluvy a v zmysle dohodnutých dojednaní trvať na zaplatení svojej nesplatennej pohľadávky. Na základe uvedeného sa nemožno stotožniť s tým, že súd neprípustne „spojil“ dva odlišné právne inštitúty do jedného a pri odstúpení od zmluvy na základe dohody zmluvných strán (exekúcia) požadoval od veriteľa splnenie zákonnej podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, čím bezpochyby vec nesprávne právne posúdil. Okrem toho nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že Postupca mal splnené podmienky pre odstúpenie od zmluvy aj z dôvodu, že nedošlo k riadnemu a včasnému plneniu zo strany dlžníkov, čo bolo v konaní preukázané.

11. Pokiaľ ide o výzvu na úhradu omeškaných splátok pred odstúpením (od zmluvy) zo dňa 20.09.2013, ktorá mala byť vyhotovená len vo vzťahu k F. B., resp. doručovanie ktorej bolo len voči tomuto subjektu nesporné, tak žalobca poukazuje na skutočnosť, že v spise sa nachádzajú vo vzťahu k tejto výzve doručky a to aj vo vzťahu k žalovanému. V spise sa nachádza doručka vo vzťahu k žalovanému (Obecný úrad Zubrohlava) s vlastnoručným podpisom žalovaného, na základe ktorej je zrejmé, že uvedená písomnosť bola dňa 25.09.2013 doručená aj žalovanému, pričom v poznámke pre odosielateľa sa uvádza G. 20.09.2013 – v tejto súvislosti ide o interné označenie Postupcu (vybavuje H. I. G.), pričom je zrejmé, že sa jedná o výzvu zo dňa 20.09.2013 adresovanú žalovanému. V predmetnej obálke sa nachádzala rovnaká výzva zo dňa 20.09.2013 ako v prípade F. B., s rozdielom v označení adresáta. S týmto dôkazom sa pritom súd opomenul bližšie zaoberať a v zásade od stola právne uzavrel, že žalovanému nič doručované nebolo. Postupca vyzýval žalovaných aj prostredníctvom výzvy zo dňa 28.08.2015 označenou ako „Posledná výzva na zaplatenie – pokus o mimosúdnu dohodu“. Podľa textu predmetnej výzvy je pritom zrejmé, že v rámci tejto výzvy Postupca zasielal aj samotné uznanie dlhu žalovanému na podpis. O skutočnosti, že žalovaný bol s touto výzvou oboznámený svedčí prinajmenšom fakt, že žalovaný doručil Postupcovi vyplnené a podpísané uznanie dlhu. V konaní nebolo sporným, že v čase podpisu Zmluvy ako aj v čase podpisu Dohody o uznaní dlhu boli dlžníci manželmi. Sám žalovaný vo výsluchu potvrdil, že s manželkou sa rozišli až následne (uvádza sa najskôr rok 2016) a všetky záležitosti v tejto súvislosti riešila jeho bývala manželka (F. B.), pričom on žiadne doklady nemá. Rozlišovanie na bežné a ostatné veci – tak ako to robí ustanovenie § 145 ods. 1 OZ – má opodstatnenie iba vtedy, ak ide o „spoločné veci“. Spoločnými sú také veci, ktoré sa priamo alebo nepriamo týkajú majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve. Žalobca považuje podmienku platného odstúpenia od zmluvy – a pre prípad, že by s tým súd spojil aj podmienky pre platné vyhlásenie splatnosti, aj tieto podmienky – za splnené, ak sa o skutočnosti (odstúpení od zmluvy) dozvedel aj čo i len jeden z manželov. Je totiž zrejmé, že manželka ako spoludlžníka majú odlišný status od spoludlžníkov, ktoré nie sú blízkymi osobami. Postupca splnil všetky podmienky kladené zákonom pre platné postúpenie pohľadávky, platne odstúpil od zmluvy (splnené na základe dohody zmluvných strán ako aj na základe omeškania žalovaného) a platne vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy podľa ust. § 92 ods. 8 č. 483/2001 Z. z. zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoB“). Žalobca okrem vyššie uvedeného, poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu poukazuje aj na fakt, že súd si v odôvodnení rozsudku protirečí, keď na jednej strane uvádza, že Postupca je bankou (bod 5.10/ odôvodnenia) a na strane druhej aplikuje príslušné ust. zákona č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platnom v čase podpisu zmluvy 14.04.2011 (ďalej len „ZoSÚ“) týkajúce sa iných veriteľov. V predmetnom zákone sa pritom jasne uvádza, koho možno za iného veriteľa považovať, pričom banka nikdy nebude iným veriteľom podľa predmetného zákona. Na základe vyššie uvedeného žalobca konštatuje, že súd absolútne nesprávne a zmätočne aplikuje ustanovenia ZoSÚ na predmetný zmluvný vzťah, ktorý je vylúčený z pôsobnosti tohto zákona. Následne súd považuje Postupcu (ako banku) za iného veriteľa pravdepodobne pod prizmou ochrany spotrebiteľa – pričom však na iného veriteľa sa ustanovenia ZoB neaplikujú, nakoľko iným veriteľom nikdy nemôže byť banka. Ak potom súd založil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu, že Postupca je iným veriteľom, potom tak nemohol urobiť s poukazom na ust. § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko pôsobnosť tohto zákona sa vzťahuje na postúpenie bankovej pohľadávky. Na základe uvedeného žalobca považuje za preukázané, že napadnutý rozsudok súdu je okrem vady nesprávneho právneho posúdenia sporu zaťažený aj vadou zmätočnosti. V napadnutom rozsudku absentuje riadne odôvodnenie a vysporiadanie sa s jednotlivými otázkami ohľadom aplikácie príslušných zákonov, čo zakladá vadu nepreskúmateľnosti.

12. K odvolaniu žalobcu a písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu, žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že poskytnutý úver bol použitý na rekonštrukciu kuchyne a nehnuteľnosti, v ktorej s manželkou bývali, čo nekorešponduje, ako si to mylne vykladá žalobca, s §3 ods. 1 písm. d) zákona 129/2010 Z. z. a teda nešlo o účel ani nadobudnutia a ani zachovania vlastníckych práv k nehnuteľnosti. Má zato, že prvoinštančný súd aplikoval správnu právnu normu na predmet sporu. Keďže žalobca nepreukázal listinnými dôkazmi, že voči nemu postupoval v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nedošlo ku platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Podľa jeho názoru je irelevantná argumentáciu žalobcu, či išlo o odstúpenie od zmluvy o úvere alebo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, keďže z oboch uhlov pohľadu na predmet sporu neboli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, čo náležite prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil a z toho dôvodu žalobu žalobcu zamietol. Ďalej uviedol, že uznanie dlhu podpisoval na pobočke Prvej stavebnej sporiteľne a.s. a bol v tom, že mu ho predložil pracovník pobočky. Do jeho dispozičnej sféry táto listina doručená nebola, žalobca nepreukázal opak. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že postačuje, ak sa o odstúpení od zmluvy resp. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dozvie len jeden z manželov, poukazujúc na §145 ods. 1 OZ, pretože takýto výklad by potom mohol byť aplikovaný aj na uzatvorenie zmluvy, kedy by stačilo, aby úverovú zmluvu za oboch manželov podpisoval len jeden z nich, takisto aj uznanie dlhu a pod., čo by vyvolávalo absurdné situácie. Ak je úverovou zmluvou viazaný každý jeden účastník zmluvného vzťahu na strane dlžníkov, tak voči každému takémuto účastníkovi majú byť aplikované aj jednostranné právne úkony veriteľa, bez ohľadu nato, v akom vzájomnom vzťahu sú. Má zato, súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, správne aplikoval na daný právny vzťah platnú zákonnú úpravu, vec správne právne posúdil a ním vynesený rozsudok je vecne správny, netrpí vadami zmätočnosti a nepreskúmateľnosti a je riadne odôvodnený.

13. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto

odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia z hľadiska právneho posúdenia súdom prvej inštancie podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Použitie ustanovení zákona 129/2010 Z. z. v danej veci je nesprávne, keďže však súd prvej inštancie správne použil právne posúdenie veci podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, odvolací súd nepovažoval za potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z tohto hľadiska zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané odvolateľom v odvolaní. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vyporiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné.

18. Odvolací súd je zo zákona viazaný odvolacími dôvodmi odvolateľa (§ 380 ods. 1 CSP), čo znamená, že posudzuje dôvodnosť odvolania len podľa opísaných dôvodov odvolania odvolateľom, s výnimkou väd, ktoré by sa týkali procesných podmienok, pretože na takéto vady by odvolací súd musel prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP). Odvolanie totiž musí byť niektorou (prípadne viacerými) z väd (§ 365 ods. 1 CSP) odôvodnené (§ 363 CP), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. (Števček a kol.: Civilný sporový poriadok, Veľké komentáre, Nakladateľství C.H.Beck, I. vyd., str. 1237).

19. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil; súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax, a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Ak rozsudok neobsahuje zákonné náležitosti, v konečnom dôsledku je takýto rozsudok nepreskúmateľný. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

20. Odvolací súd urobil záver, že pri rozhodovaní bolo potrebné vychádzať najmä z nižšie citovaných zákonných ustanovení:

21. Podľa § 52 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy: (1) Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. (2) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (3) Spotrebiteľom je osoba,

ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

24. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie o tom, že medzi účastníkmi zmluvy, o ktorú žalobca opieral uplatnené právo, išlo o spotrebiteľský právny vzťah. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu predmetnej zmluvy nesporne vyplýva, že ide o spotrebiteľský vzťah, ktorý je síce v základe ako zmluva o úvere upravený Obchodným zákonníkom, ale s ohľadom na spotrebiteľský právny vzťah sa prednostne aplikujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy).

25. Súd prvej inštancie zamietol žalobu najmä z dôvodu, že dospel k záveru, že žalobca nie je v konaní aktívne legitimovaný, pretože právny predchodca žalobcu pri postúpení pohľadávky nepostupoval zákonným spôsobom v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pričom mal preukázané z registra veriteľov a podregistra iných veriteľov vedeného Národnou bankou Slovenska, že právny predchodca žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa a. s. je v tomto registri vedená banka, má bankovú licenciu na poskytovanie úverov.

26. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom do 30.06.2017 môže banka postúpiť pohľadávku iba za splnenia podmienky, že pred postúpením pohľadávky vyzvala dlžníka na úhradu pohľadávky a ten je i napriek tejto výzve v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 dní. V danej veci právny predchodca žalobcu doručoval F. B. listinu zo dňa 28.08.2015 označený ako Posledná výzva. Uvedenú výzvu žalovanému nedoručoval. Následne dňa 04.09.2015 doručoval F. B. i žalovanému listinu označenú ako Uznanie dlhu. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že Výzvu zo dňa 28.08.2015 bolo potrebné doručovať i žalovanému. Odvolací súd v tomto smere dopíňa, že doručovanie písomností týkajúcich sa úveru iba jednému z manželov je nedostatočné, pretože účastníkmi úverovej zmluvy boli obaja manželia a úverové zaťaženie spoločného majetku manželov nie je bežnou vecou (§ 145 OZ), ktorú by bolo možné riešiť iba jedným manželom alebo iba vo vzťahu k jednému z manželov.

27. Keďže súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu, nemusel sa zaoberať inými skutkovými a právnym okolnosťami. Odvolací súd sa preto k ostatným nadbytočným dôvodom súdu prvej inštancie nevyjadruje, ani k odvolacím dôvodom, ktoré sa netýkajú aktívnej legitimácie žalobcu. Ich posúdenie by nemalo vplyv na správnosť zamietnutia žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP. V tomto štádiu konania bol úspešný žalovaný, preto mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu. O výške trov podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).